

¹Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született, és aki szereti azt, aki szülte, azt is szereti, aki attól született. ²Abból tudjuk meg, hogy szeretjük Isten gyermekeit, ha szeretjük Istent, és megtartjuk az ő parancsolatait. ³Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai pedig nem neheznek.

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt héten szintén János első levelének ebből a fejezetéből kaptuk az igehirdetés alpaigéjét. Akkor néhány verssel későbbi szakasz állt előttünk, de ahogyan már akkor, előre beharangoztam tulajdonképpen a mai igehirdetést tekinthetjük az előző folytatásának, vagy akinek jobban tetszik felcserélheti, és ez a mai lehet az múlt heti előzménye. A lényeg, hogy nyilvánvalóan összefügg a két ige. Miről is volt szó a múlt héten? Az örök élet kérdését jártuk körül, és János apostol segítségével megállapítottuk, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, annak örök élete van. Akkor azt mondtam, hogy ennek a hitnek vannak ismérvei, az meglátszik az emberen, nem múlik el nyomtalanul. Ma ennek járunk utána. Mi az, amin meglátszik, hogy valaki hisz-e Jézusban. Van-e a hitnek valamiféle fokmérője?

Gyakran emlegetem a családomat az igehirdetéseinkben. Nem azért teszem, hogy kibeszéljem őket, nem is azért, mert nem tudnék kitalált történeteket megfogalmazni. Egyszerűen azért teszem – amíg le nem tiltanak őket maguk teljesen – mert azt látom, és tapasztalom, hogy a Bibliában is a hitben való megállás, vagy éppen a nehézségek a család példáján kerülnek elénk, kezdve Ádámtól és Évától... Ábrahám, Izsák, Jákób, és József történeteinek át, a prófétákig, akik közül sokaknál szintén a család volt az, amin keresztül az Isten kapcsolatát bemutatták, megélték. De nincs ez másként az Újszövetségben sem, csak éppen a család fogalma szélesedik ki, és már nem csupán testi, vérségi kapcsolatot jelöl, hanem egyfajta lelki közösséget is. Jézus a tanítványaira és az őt hallgatókra mutatva mondja ki: Ti vagytok az én anyám és az én testvéreim. És az sem véletlen, hogy így tanít imádkozni: amikor imádkoztok, mondjátok: mi Atyánk.

Istent apának, minket a testvéreinek szólít Jézus. Egy nagy család részesei lehetünk. És Jézus is előszeretettel használ a családból vett képeket: gondoljuk az egyik legismertebb példázatra a tékozló fiú történetére.

Szóval a család ill. családom. Igyekszünk gyermekeink számára egy olyan családi környezetet biztosítani, amelyben szerető, gondoskodó közegben nőhetnek fel, megtanulják a közösségi együttélés, egymás elfogadásának mikéntjét, beleláthatnak a legtöbb dologba, azért hogy az mintaként szolgáljon nekik a felnőtt életünkben. Azaz igyekszünk nekik megfelelő környezetet biztosítani a szerintünk helyes növekedéshez nem testi, hanem lelki, szellemi értelemben. Sok vita van ma arról, hogy mihez van joga a szülőknek, én inkább megfordítani szoktam ezt a dolgot, és azt kérdezni: milyen felelősségem van szülőként? Mi az, amit én szülőként megtehetek, mi az, amit nem? És ebben számomra – a saját családom mintáján túl, a bibliai példák, leginkább pedig Jézus és Isten kapcsolata nagyon sokat segítenek. Mert Isten, ahogyan egy énekünkben énekeljük: „mint jó szülő, megvédi, és szánja gyöngé gyermekét.” Isten ott van mindig, de nem mindig látható. Egy szerető családban a gyermekek jól érzik magukat, és ez meglátszik az életükön, a viselkedésükön. Ha a gyerekekre figyelnek, akkor az kihat a teljesítményükre, és nem utolsó sorban az egymáshoz való viszonyukra, a kapcsolataikra. Megengedő, de szabályok között mozgó kapcsolat. Én, a magam részéről – egyetértésben természetesen feleségemmel – e mellett vagyok, mert azt látom, hogy Isten ugyanígy viszonyul hozzám. Szeret, sok mindent megenged, de azért vannak szabályok, vagy inkább azt mondanám: korlátok, amelyek az én érdekeimet szolgálják.

És még egy nagyon fontos dolog: a családi élet alapja a szeretet. A szülők egymás iránt érzett szeretete, a gyermekek és szülők egymás iránti szeretete, és a gyermekek egymás iránti szeretete, de ehhez még egyet hozzá kell tenni: mindegyükünk Isten iránti szeretete, ami abból fakad, hogy érezzük, tapasztaljuk az Isten irántunk való szeretetét.

Ha túl idealisztikus volt a kép, akkor is tartom az elmondottakat. Mert így kell, kellene lennie. Ha valaki azt kérdezné, hogy akkor a mi családukbán nincs veszekedés, kiabálás, sértődés... és egyéb ilyen dolgok, akkor erre azt kell mondanom, hogy akkor talán nem is lennénk család, ha ezek nem lennének. Van egymás meg nem értése, van amikor nem hallom meg a másikat, van, hogy nem tartjuk be a szabályokat, van, hogy megbántjuk, megsértjük a másikat. Igen, esendők vagyunk, emberek vagyunk. De a szeretet sok mindent elfedez. És tudunk bocsánatot kérni, tudunk átölelni, és tudunk megbocsátani. Tudunk együtt sírni és együtt nevetni. Mert család vagyunk. És én azért imádkozom, hogy ez így is maradjon, addig míg a gyerekeink kirepülve a saját családjukba viszik ezt tovább.

De miért beszélek ennyit a családról? Mi köze van mindennek mai alapigénkhez, illetve ahhoz az elején feltett kérdéshez, hogy mi a hit fokmérője?

Nyilván nem elkalandoztam, hanem szándékosan beszéltem a családról ennyit, mert János apostol is a családról beszél. Igaz, a görög gondolkodás, kicsit bonyolult, csúrcsavaros módján teszi ezt, de hát, akiknek ezt a levelet írja, azok így gondolkodtak, így éltek, ezt értették. Nézzük is meg ígénket részleteiben, mindössze három vers, de tartalmában annál fontosabb: ¹*Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született, és aki szereti azt, aki szülte, azt is szereti, aki attól született.*

A Bibliafordítók bizonyára sokat tanakodtak, amikor ezt az elég bonyolult eredetileg görögül írt összetett mondatot megpróbálták úgy visszaadni, hogy annak értelme is megmaradjon, és ne legyen félreérthető sem. A mondat első része: ¹*Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született.*

Sokáig azt gondoltam, hogy itt arról van szó, hogy aki hiszi, hogy Jézus Krisztus Istentől jött. Csakhogy itt másról van szó, nem Jézusról, hanem rólunk. Ugyanarról, amiről a múlt héten is szóltam. A Jézusban való hit következményéről. Akkor az örök életet lett kihangsúlyozva, most az, hogy aki hisz Jézusban, az Istentől született, tehát Isten gyermeke.

Ma is kereszteltünk. A keresztség által Isten gyermekei, az Ő családjának tagjaivá leszünk. Isten örökre fogad bennünket. És nem véletlenül a hitvallás elmondása után történik a keresztség, hanem azért, mert itt a szülők és keresztszülők, a maguk és a gyermek nevében megvallják keresztyén, Jézus Krisztusban való hitüket. És ez a hit az alapja annak, hogy Isten gyermekei leszünk, hiszen: ¹*Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született.* Milyen nagy jelentősége van egy névelőnek. Aki hisze, hogy Jézus a Krisztus. az az ember Istentől született.

Ez az Istentől születés kérdés, többször felmerült, és még a Jézussal egy éjszakát végig beszélgető elvileg nagy tudású Nikodémus sem igazán értette, amikor Jézus azt mondta: újonnan kell születnetek. Hogyan? Kijöhet-e az ember újra az anyja méhéből? Kérdezi Nikodémus. És Jézus válasza: víztől és Lélektől.

Az újjászületés kérdése egy nagyon fontos kérdés. Pál ezt úgy mondja, amikor megkeresztelnek valakit, akkor annak az óembere megfullad és új ember születik. Persze nem testi értelemben, és ez ad némi félreértést. Mert sajnós az ember teste – amely vágyakozik, amely bűnre csábít nem mindig meg a lélek után. Pl. tudom, hogy nem kellene megennem azt a csokit, de úgy vágyom rá... és akkor a csoki a legkevesebb, ennél nagyobb bűnökre is csábít a test.

Szóval ez egy folyamatos küzdelem, de a lehetőség adott. Az újjászületés alapja a Jézus Krisztusba vetett hit. Hiszed, hogy Jézus az Isten fia, aki az életét adta érted a golgotai kereszten, hogy te ne a bűn és az ördög hatalmában élj, hanem Isten gyermeke lehess?

¹*Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született.*

TE Istentől születtél már? Te

¹*Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született, és aki szereti azt, aki szülte, azt is szereti, aki attól született.*

Tehát vagyok én, aki Istentől született, ami azt jelenti, hogy Isten gyermeke vagyok, azaz szeretem Istent. Ebből viszont az imént emlegetett családmódel miatt az is következik, hogy szeretem a többi embert is, hiszen ők is Isten gyermekei. Szeretem a testvéreimet, szeretem azokat, akik szeretik Istent. Ez elég logikusnak tűnik, és bár valóban az, de azért nem mindig egyszerű. Tudom-e szeretni a másikat, legalább azokat, akikről tudom, hogy ők is Isten gyermekei, hiszen ők is szeretik Istent?

De menjünk tovább: . ²*Abból tudjuk meg, hogy szeretjük Isten gyermekeit, ha szeretjük Istent, és megtartjuk az ő parancsolatait.*

Honnan tudom meg, hogy szeretem a testvéreimet? Onnan, hogy megtartom az Isten parancsolatait.

Megfigyeltem valamit otthon. Ha a gyerekek betartják azt, amit mondunk nekik, akkor az esetek többségében ők maguk is szépen viselkednek egymással. Ha viszont valamelyik átlépi a határt, nem teszi meg amit kérünk, akkor az kihat a többiekkel való kapcsolatra is. Pl. Gyerekeink külön-külön játszanak. Jön a szülői kérés: X. rakodj el a táskádba. Jó, jó. Jön a válasz, de nem történik semmi. Majd újabb szülői felszólítás, és még egy, mire X. gyermekünk elindul, és egy nagyot üt Y-ra, aki nem érti a dolgot. Miért ütötted meg? Mert nem pakol! Mert ő már elrakodott...

De nem így vagyunk vele mi is. Neki mért szabad, nekem miért nem? Miért mindig én? Pedig az a másik... És bántjuk a másikat, mert úgy érezzük igazságtalan az amit nekünk kell elviselni. Pedig megbízhatnánk a szülőben, hogy az ő döntései jók, és igazságosak. De nem tesszük, mert magunkat sajnáljuk, és csak magunk körül tudunk forogni. János apostol, nem véletlenül hangsúlyozza: . ²*Abból tudjuk meg, hogy szeretjük Isten gyermekeit, ha szeretjük Istent, és megtartjuk az ő parancsolatait.* ³*Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai pedig nem nehezek.*

Nem nehéz, és nem lehetetlen parancsok, sőt nem is parancsok, hanem korlátok, amik közé mi úgy érezzük beszorítanak, pedig csak a biztonságot jelentő területen tartanak bennünket. Azon a területen, ahol Isten szeretetének, az Atya szeretetének közelében lehetünk.

A család az család. Hangzik a ma olyan divatos szlogen, amint persze mindenki mást és mást ért. Vajon keresztyénként értjük-e ez alatt, hogy a család, az az Isten nagy családja, aminek én is részese lehetek.

Mi a hit fokmérője? János apostol azt mondja: az Isten iránti szeretetünk, amely meglátszik azon, hogy szeretjük-e a másikat, illetve megtartjuk-e Isten útmutatását. Ha azt látjuk, hogy ebben gyengék vagyunk, akkor viszont érdemes közelebb lépni a mi Atyánkhoz, és az ő szeretet látva és abból tanulva megerősödni. Magyarul bújjunk oda Istenhez, menjünk, meneküljünk az ő ölelő karjaiba.

Nagyon szeretem, amikor megérkezünk valahonnan és a gyerekeink szaladnak, hogy megöleljenek bennünket. És ott állunk egy nagy közös ölelésben, ahol mindenki mindenkit ölel. Legyünk így együtt az Isten ölelésében.